

vzduchu. Pocítil neodvratnou touhu viděti krev.

Přišel domů a hlava mu klesla na stůl jako kus olova. Když přišel s pole jeho syn Pavel, poznal, že je otec zase hodně opilý, a proto se hned svlékl a šel spát na půdu do slámy. Za chvíli přišel domů druhý, mladší syn Gabriel, který byl povahou i náklonnostmi podoben otci.

„Sedni si sem, Gabriele,“ řekl chraplavým hlasem otec. Syn uposlechl a tu mu otec začal vyprávěti, že starší syn Pavel jim překáží a že by ho měli zabit.

„No tak ho zabijte, otče,“ odpověděl Gabriel.

„Ale budeš mi pomáhat? Já jsem dnes velmi, velmi — ale ty mi pomůžeš, vidí!“ Vzav sekyru, šel na dvůr a syn ho následoval. Po zebříku tiše vystoupili na půdu, kde našli Pavla tvrdě spícího na slámě. Otec rozkázal synovi, aby si kleknul bratrovi na prsa a držel mu ruce, kdežto on sám že si mu klekne na nohy, aby se spící nemohl bránit.

Pavel se probudil z těžkého spánku, ale v tom již padaly rány sekyrou. Vytryskla krev a Pavel se chtěl bránit. Rány ale padaly tak rychle za sebou, jako když kovář kuje železo na kovadlině. Byly to hrozné rány, neboť nebožákovi zdeformovaly tak obličej, že nebyl vůbec k poznání. Když těžce raněný dokonával a ve smrtelné křeči pohyboval ještě údy, strhnul otec s trámu provaz, otočil ho synovi kolem krku a zardousil jej.

Když byl syn již mrtev, odmotal starý provaz a díval se na své dílo. Tu se mu na okamžik rozestoupla těžká mlha alkoholu a on si uvědomil, co vlastně učinil. Pověsil provaz na trám, udělal kličku a oběsil se.

Gabriel jat hrůzou toho, co právě viděl, běžel oznámit celou věc úřadům. Byl zatčen a souzen sedříi v Trenčíně, která jej odsoudila na šest měsíců těžkého žaláře bezpodmínečně. Státní zástupce se však odvolal do nízké výměry trestu a proto se celý případ projednával ještě jednou před soudní tabulí v Bratislavě, která po uvážení všech okolností se usnesla rozsudek první instance potvrditi.

—ij—

Dva roky nesmí do biografu.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Nebylo horlivějšího čtenáře dobrodružných a detektivních románů, než je dnes 15letý rozašeč novin Frant. Matuška z Vršovic. Všecky Cliftonky už přečetl kolíkrát, Buffalo Billa uměl nazpaměť a konečně rozhodl se, že se vzdělá i prakticky v oboru, pro který horoval. Začal tedy choditi do biografů a nevynechal jediný detektivní film. Svých vědomostí rozhodl se využití jednoho prosincového dne, kdy se ocitl s novinami před uzamčeným bytem Markéty Weingartlové na Král. Vinohradech. Snadno si pakličem, který si sám zhotovil a nosil s sebou pro všechny případy, otevřel byt a počal obhlížeti, kde by co sebral. Prádlo a šaty nezbudily jeho touhu — věděti z knih i biografů, že se dají těžce odnášet a ještě hůře prodávat, ale s úsměvem stanul před uzavřenou kredencí. Jeho detektivní

talent mu šeptal, tam že uschováno je to, co by mu tak přišlo vhod. Vytáhl z kapsy jiný paklič a chvíli se šfouval v zámku, který konečně povolil. A obsah zásuvky jej plně uspokojil. Sebral zlaté hodinky, zlatý náramek, dva zlaté prsteny, manikuru, korále a dvě niklová pouzdra se zapalovačem. Ostatní předměty nevábily jeho pozornost. Hedvábné kombiné nechalo jej úplně chladným, ani jemné dámské kalhotky nestály mu za námahu, aby je ukradl. Za to vzadu za všemi těmi krajkami nahmátl nějaké desky. Vytáhl je rychle — nahlédl do nich a jeho detektivní srdce zajásalo. Bylo v nich uschováno 1200 Kč v bankovkách. Nehledal už ničeho dále a ztratil se s lupem jako duch.

Ale netěšil se dlouho radostí z výtěžku svého umění. Naučil se sice v knížkách a biogramech vléztí nepozorovaně do cizího bytu, neuměl však ještě po vzoru velikánů lupičského cechu zahladiti každou stopu za sebou. A tak policie záhy jej našla, tak záhy, že neměl ani času utratit těch 1200 Kč. Ale ukradené šperky v ceně 3500 Kč už neměl. A neměl ani té lupičské noblesy, aby nevyzradil, kam je dal. Naopak velmi ochotně udal adresu mladíka, který všechny kradené věci převzal do prodeje. Byl to 19letý zednický pomocník z Vršovic Rudolf Pule.

Oba mladíci ocitli se v minulých dnech před soudnou stolicí vrch. rady St. Boučka. Doznali vše, plakali jak náleží, a poněvadž byli oba dosud zachovalí, vyvázli ze všeho dost dobře. Frant. Matuška dostal šest měsíců, Rudolf Pule čtyři měsíce s podmíněným odkladem výkonu trestu na 2 roky. I Matuškoví povolen odklad trestu na 4 roky, ale dán pod ochranný dozor a ustanoveno, že plně dva roky nesmí jíti do žádného biografu. Policie bude vyzvána, aby bděla přísně nad jeho životem, a jakmile jen jednou přistižen by byl v biografu, musí si celý trest odseděti.

Myslíme, že to Matuška nevydrží. —ff—

Rozbitý císař Vilém.

(Okresní soud v Brně.)

„Takové krásné, roztomilé hrníček to byl, pane sóce, syn ho dovez’ za války z feldšpítálu, já ho vopatrovala jako skvost...“

„Toho syna?“

„A kde pak syna! Ne. Ten hrníček porculánové. Byl na nim císař Vilém a pod ním takový hezký říkání...“

„Jo, matko, to patří do starých krámů, takové hrníčky. Já se nedivím, že to tuhle pana Kroupu dopálilo a praštil tím o zem...“

„Ale, víjó, pane rado, jakých mně dal nectných mén! Copak já, stará osoba, vím? Von přišel, já mu dala do toho hrníčku káfé a von: „Sakra, to mě nedáváte!“ — a třískl s ním vo zem! Šak to tuhle céra slyšela, ten anštanď. Povídám: „To je můj majetek!“ a von hned, víjó, pane rado, tak sprostě! Že pré, dyž si šaciruju víc toho Viléma, než svých podnájemníků, tož abych mu to řekla hnedka. Von, že se vystěhuje. V tom přišla céra a povídá panu Kroupovi: „Nerozčiluj se!“ A von do ní, čestnýho chlupu na ní nenechal...“